

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony W. R. prowadził działalność gospodarczą pod firmą (...) W. R. ulica (...) J. i był podatnikiem podatku dochodowego od osób fizycznych. W dniu 07 czerwca 2011 roku oskarżony W. R. złożył w Urzędzie Skarbowym w L. korektę zeznania podatkowego PIT - 36 za 2009 rok . W korekcie zeznania podatkowego PIT -36 za 2009 rok z naruszeniem zasad zawartych art. 22 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oskarżony W. R. uznał, że kwoty zawarte w fikcyjnych fakturach nie odzwierciedlających rzeczywistego obrotu gospodarczego, wystawionych przez firmę (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 16.10.2009 roku nr faktury (...) na kwotę 37.000 złotych oraz w dniu 26.10.2009 roku nr faktury (...) na kwotę 43.000 złotych o łącznej wartości netto 80.000,00 złotych. Oskarżony zawyżył koszty uzyskania przychodów z badanego okresu w wyniku zaliczenia do tychże kosztów wydatków z w/w faktur wystawionych przez firmę (...) Sp. z o.o. w W.. W. R. w ten sposób naraził podatek dochodowy za 2009 rok na uszczuplenie w kwocie 15.200 złotych (k. 2-10) .

W toku kontroli skarbowej prowadzonej przez UKS w L. nr (...) w zakresie rzetelności deklarowanych podstaw opodatkowania oraz prawidłowości obliczenia podatku dochodowego od osób fizycznych i podatku VAT wydano decyzję z dnia 18.11.2014 roku .

Dyrektor Urzędu Kontroli Skarbowej w L. w/w decyzją określił dla W. R. jako właściciela zlikwidowanej firmy (...) w zakresie podatku dochodowego od osób fizycznych zobowiązanie podatkowe za rok 2009 w wysokości 18.718 zł (k. 2-10) . Decyzji ta została utrzymana w mocy Decyzją Dyrektora Izby Skarbowej w W. z dnia 18 marca 2015 r. i stała się ona ostateczna (k. 11-21) . Wyrokiem z dnia 08.06.2016 roku sygn.. akt III SA/Wa 1534/15 Wojewódzki Sąd Administracyjny w W. oddalił skargę wniesioną przez oskarżonego W. R. na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w W..

Oskarżony W. R. ma 66 lat, obecnie jest na rencie i z tego tytułu osiąga dochód w wysokości 800 zł, nie posiada majątku, nie leczył się odwykowo, był leczony psychiatrycznie, z informacji z Krajowego Rejestru Karnego wynika iż nie był karany .

Sąd powyższy stan faktyczny ustalił na podstawie następujących dowodów : częściowo wyjaśnień oskarżonego W. R. (k. 64, 171-172), zeznań świadka D. J. (1) (k. 210-211) R. M. (k.271-272), M. S. (k.272-273),A. K. (k. 283-284), L. S. (k.283) oraz następujących dowodów;

k. 2-10 decyzja Urzędu Kontroli Skarbowej w L.,

k. 11-21, 177-209 decyzja Dyrektora Izby Skarbowej w W.,

k. 22-29 protokół czynności Urzędu Kontroli Skarbowej,

k. 34-35, 86 pismo W. R.,

k. 43-46 , 48-50v, PIT-36L

k. 71 wyrok III SA/Wa 1534/15

k. 78, 107 dane osobo-poznawcze,

k. 80 informacja Naczelnika L. Urzędu Celno-Skarbowego,

k. 83 KRK,

k. 122-128, 147 dokumentacja leczenia szpitalnego,

k. 152-155 opinia sądowo-psychiatryczna,

W. R. stanął pod zarzutem tego, iż podał nieprawdę Urzędowi Skarbowemu w L. złożonym w dniu 07 czerwca 2011 r. zeznaniu PIT-36 L za 2009 r., odnośnie wysokości zobowiązania podatkowego, przy czym kwota narażonego na uszczuplenie podatku dochodowego od osób fizycznych wynosi: 15200 PLN to jest popełnienia czynu z art. 56 § 2 k.k.s. .

Oskarżony W. R. w postępowaniu przygotowawczym i przed Sadem nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu (k. 64). Oskarżony wyjaśnił, że wystawione faktury są rzetelne i dokumentują wykonane prace przy inwestycjach przy ulicy (...) i przy ulicy (...) w W.. Podał, że w toku postępowania nie przesłuchano wszystkich świadków oraz nie wzięto pod uwagę sporządzonych protokołów odbioru wykonanych robót budowlanych. Wskazał, że jego firma zlecała wykonanie robót tj. wykopów ziemnych a wykonywali to pracownicy firmy (...). Oskarżony przyznał, że składał skargę do WSA na wydaną decyzję (...) w W. ale Sąd utrzymał zaskarżone decyzje w mocy.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego W. R., w zakresie w którym przyznał iż toczyło się wobec niego postępowanie przed WSA odnośnie wymiaru podatku dochodowego i VAT za 2009 r. oraz że Sąd utrzymał w mocy decyzję Dyrektora Izby Skarbowej w W.. W tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego są jasne, dokładne i korespondują z całością zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz treścią decyzji UKS z dnia 18.11.2014 roku i prawomocnego wyroku WSA z dnia 08.06.2016 roku sygn.. akt III SA/Wa 1534/15.

Sąd nie dał w pozostałym zakresie wiary wyjaśnieniom oskarżonego W. R. odnośnie faktu iż faktury wystawione faktury przez firmę (...) w W. były rzetelne i dokumentowały rzeczywiste wykonanie usług na rzecz jego firmy jako niejasnym nielogicznym, wewnątrznie sprzecznym i nakierowanym na pomniejszenie swojej winy. Należy wskazać iż w tym zakresie wyjaśnienia oskarżonego powstają sprzeczności z treścią decyzji Dyrektora Urzędu Kontroli Skarbowej w W. która jest ostateczna i treścią prawomocnego wyroku WSA z dnia 08.06.2016 roku sygn.. akt III SA/Wa 1534/15.

Wyżej wskazane fakty dyskwalifikują prawdziwość wyjaśnień oskarżonego W. R. w zakresie jakim Sąd nie dał im wiary.

Sąd nie dał wiary zeznaniom świadka D. J. (2), który zeznał że był podwykonawcą firmy oskarżonego w zakresie wykonywania robót ziemnych. Podał, że w swojej spółce (...) zatrudniał 200-300 pracowników fizycznych. Przedmiotowe zeznania są nielogiczne i sprzeczne z informacjami z (...) B. (k.224) z których wynika, że w okresie objętym zarzutem spółka (...) zatrudniała 4 mężczyzn -pracowników na umowy zlecenia zdolnych wykonywać prace ziemne tj. wykopy pod fundamenty. Trudno zatem przyjąć, że spółka rzeczywiście realizowała duże zlecenia wymagające zatrudnienia 200-300 pracowników fizycznych.

Z zeznań świadka R. M. pracownika w dziale (...) spółki (...) wynika, że to D. J. (2), R. J. i M. J. przynosili gotowe dane do sporządzania faktur VAT. Wskazała, że nigdy nie wyliczała należności za usługi wskazanych na fakturach a jedynie mechanicznie przepisywała je z przyniesionych przez właścicieli kartek. Podała, że legalnie zatrudnionych w spółce było do 20 osób. Podobne zeznania złożył świadek A. K., który podał że nie zna spółki (...) natomiast pracował dla D. J. (2).

Świadkowie M. S. i L. S. zeznali, że znają oskarżonego z którym pracowali na różnych budowach. Podali, że nazwa spółki (...) nic im nie mówi. Wskazali, że spółka (...) przy równych budowach zatrudniała od 1 do 10 osób. Sąd dał wiarę zeznaniom powyższych świadków jako spójnym i logicznym oraz znajdującym potwierdzenie w informacjach z (...) B. (k.224) odnośnie liczby zatrudnionych w spółkach pracowników.

Sąd dał w pełni wiarę dowodom z dokumentów, albowiem dokumenty powyższe zostały sporządzone przez funkcjonariuszy publicznych, nie zainteresowanych rozstrzygnięciem w sprawie, a zatem nie mających logicznego powodu, by przedstawiać nieprawdziwy stan rzeczy w dokumentach. Brak jest na tych dokumentach jakichkolwiek

śladów podrobienia bądź przerobienia. Autentyczność i wiarygodność tych dokumentów nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd dał ponadto wiarę opinii sądowo-psychiatrycznej z której wynika, że u oskarżonego W. R. nie stwierdzono choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano u niego wieloletnie uzależnienie od alkoholu. Ze względu na występujące objawy organicznego uszkodzenia umysłowego wskazane było zapewnienie oskarżonemu pomocy obrońcy. Ich autentyczność i wiarygodność nie była kwestionowana przez żadną ze stron, ani nie stoi w sprzeczności z żadnym innym dowodem, a tym samym nie budzi wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z treścią art. 56 § 1 k.k.s. podatnik, który składając organowi podatkowemu, innemu uprawnionemu organowi lub płatnikowi deklarację lub oświadczenie, podaje nieprawdę lub zataja prawdę albo nie dopełnia obowiązku zawiadomienia o zmianie objętych nimi danych, przez co naraża podatek na uszczuplenie, podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności, albo obu tym karom łącznie. Natomiast z treści art. 56 § 2 k.k.s. wynika iż jeżeli kwota podatku narażonego na uszczuplenie jest małej wartości, sprawca czynu zabronionego określonego w § 1 podlega karze grzywny do 720 stawek dziennych.

Regulacja zawarta w art. 56 k.k.s. służy w pierwszej kolejności zagwarantowaniu przestrzegania wynikających z prawa podatkowego obowiązków podatkowych, a więc w innej nieco perspektywie na podstawie omawianego przepisu chronione są właśnie te obowiązki podatkowe. W tym zakresie przepis art. 56 k.k.s. nie różni się od pozostałych przepisów zgrupowanych w rozdziale 6 tej ustawy, które także chronią w pierwszej kolejności obowiązek podatkowy jako rodzajowy przedmiot ochrony (por. uzasadnienie uchwały składu 7 sędziów SN z dnia 30 września 2003 r., I KZP 22/03, OSNKW 2003, nr 9-10, poz. 75, s. 19; postanowienie SN z dnia 1 marca 2004 r., V KK 248/03, OSNKW 2004, nr 5, poz. 51; wyrok SN z dnia 19 marca 2008 r., II KK 347/07, BPK 2008, nr 9, poz. 5). Jednocześnie ochrona obowiązków podatkowych określonych w przepisach materialnego prawa podatkowego związana jest z zapewnieniem uzyskania przez podmiot uprawniony z tytułu danin publicznych kwot wynikających z prawidłowego ustalenia należności podatkowych. W tym też sensie przepis art. 56 k.k.s., służąc ochronie obowiązków podatkowych, chroni zarazem interesy finansowe Skarbu Państwa i innych uprawnionych podmiotów, tj. jednostek samorządu terytorialnego oraz Unii Europejskiej, w zakresie uzyskania należnych z tytułu podatków kwot. Tym samym jako szczególnie przedmiot ochrony przepis ten służy zabezpieczeniu interesów finansowych Skarbu Państwa lub innych uprawnionych podmiotów, a przez to ochronie mienia w zakresie związanym z ekspektatywą uzyskania określonych w przepisach prawa podatkowego przychodów.

Przepis art. 56 k.k.s. określa podstawową konstrukcję z punktu widzenia ochrony mienia Skarbu Państwa lub innych uprawnionych podmiotów w zakresie wynikającym z ekspektatywy uzyskania określonych przysporzeń majątkowych w związku z prawidłowym wykonaniem obowiązków podatkowych. Zakresem ochrony na gruncie art. 56 k.k.s. objęte są wprost instytucje określonego rodzaju podatków, a przez to mienie uprawnionych podmiotów w zakresie związanym z prawidłowym wypełnieniem przez zobowiązanego podatnika obowiązku fiskalnego wynikającego z określonych konstrukcji podatkowych. Stąd też przepis ten kryminalizuje zachowania polegające na narażeniu na uszczuplenie podatku. Przepis art. 56 k.k.s. wyznacza podstawowy obszar kryminalizacji w sferze oszukańczych zabiegów związanych z określonymi regulacjami podatkowymi, obejmując zachowania polegające na podaniu nieprawdy lub zatajeniu prawdy i narażeniu w ten sposób na uszczuplenie podatku, a tym samym wszystkie te sytuacje, w których w wyniku określonego zachowania dochodzi do powstania ryzyka niezasadnego pomniejszenia wysokości zobowiązania podatkowego, a tym samym pomniejszenia ekspektatywy Skarbu Państwa wynikającej z prawidłowo ukształtowanego stosunku podatkowo-prawnego. Zakres kryminalizacji wynikający z art. 56 k.k.s. obejmuje zatem wszystkie te przypadki, w których dochodzi do nieprawidłowego, tj. określonego na niższym niż wynika to z przepisów prawa podatkowego poziomie, ustalenia wysokości należnego zobowiązania podatkowego. Trafnie przeto wskazuje się w piśmiennictwie, że zakresem zastosowania art. 56 k.k.s. objęte są przypadki zaniżenia wysokości zobowiązania podatkowego. Konsekwencją zachowania realizującego znamiona określone w art. 56 k.k.s. jest uszczuplenie spodziewanego dochodu uprawnionego podmiotu wynikającego z ekspektatywy związanej z

prawkłowym ustaleniem wysokoři zobowiązania podatkowego. W adnym zakresie istota zachowania karalnego opisanego w art. 56 k.k.s. nie obejmuje sytuacji przekazania przez własciwy organ lub stworzenia stanu wysokiego prawdopodobieństwa przekazania przez własciwy organ kwot znajdujących si ę ju  w jego dyspozycji w formie zwrotu na rachunek podatnika lub zaliczenia ich na poczet zale  głoři podatkowych, bieżących lub przyszłych zobowiazan podatkowych. Ta cz ęść zachowań wynikających z nieprawidłowego zastosowania przepisów prawa podatkowego prowadzi do nara  enia na zwrot lub do uzyskania zwrotu podatkowej nale  żnoři publicznoprawnej, a wi ęć specyficznego rozporządzenia mieniem przez własciwy organ i obj ęta jest zakresem kryminalizacji z art. 76 k.k.s. Przepis art. 76 k.k.s. uzupełnia zatem sfer ę kryminalizacji o zachowania przejawiające si ę innymi ni  obni  zenie lub zani  zenie wysokoři zobowiązania podatkowego działaniami, polegającymi na nara  eniu na nienale  żny zwrot podatkowej nale  żnoři publicznoprawnej lub zaliczeniu nadpłaty na poczet zale  głoři podatkowych, odsetek lub bieżących albo przyszłych zobowiazan podatkowych (por. T. Grzegorzczak, Kodeks karny skarbowy..., 2006, s. 381).

W powy  szej sprawie oskar  żony W. R. swoim działaniem wypełnił wszystkie znamiona przest ępstwa skarbowego z art. 56 § 2 k.k.s. prowadząc działalnoř gospodarczą pod nazwą (...) W. R. ul. (...) w J. jako podatnik podatku dochodowego od os  b fizycznych uzyskujący w 2009 roku dochody z pozarolniczej działalnoři gospodarczej w dniu 7 czerwca 2011 roku zło  żył w Urz ędzie Skarbowym w L. zeznanie podatkowego PIT - 36 za 2009 rok z naruszeniem zasad zawartych w art. 22 ust. 1 ustawy o podatku dochodowym od os  b fizycznych oskar  żony W. R. uznał, e kwoty zawarte w fikcyjnych fakturach wystawionych przez firm ę (...) Sp. z o.o. w W. w dniu 16.10.2009 roku nr faktury (...) na kwot ę 37.000 złotych oraz w dniu 26.10.2009 roku nr faktury (...) na kwot ę 43.000 złotych o łącznej wartoři netto 80.000,00 złotych za koszty uzyskania przychodu. Oskar  żony zawy  żył koszty uzyskania przychodów z badanego okresu w wyniku zaliczenia do tych e kosztów wydatków z w/w faktur i w ten sposób nara ził podatek dochodowy za 2009 rok na uszczuplenie w kwocie 15.200 złotych. Jednak jak ustalono w toku post ępowania kontrolnego faktury te zostały wystawione w sposób nierzetelny co stwierdził w swoim wyroku WSA w Warszawie przez co nara ził podatek dochodowy za 2009 rok na uszczuplenie.

Zgodnie z treśca art. 53 § 14 k.k.s. mała wartoř jest to wartoř, która w czasie popełnienia czynu zabronionego nie przekracza dwustukrotnej wysokoři minimalnego wynagrodzenia. W czasie popełnienia czynu to jest w dniu 03 stycznia 2012 r. minimalne wynagrodzenie miesi ęczne wynosiło 1500 zł tak wi ęć dwustukrotnej wysokoři minimalnego wynagrodzenia wynosiła 300.000 zł. Tym samym tym samym w powy  szej sprawie kwota podatku nara żonego na uszczuplenie - to jest 15.200 złotych jest małej wartoři.

Z tych wzgl ędów zarówno okolicznoři sprawy, jak i wina oskar żonego W. R. odnořnie popełnienia czynu z art. 56 § 2 k.k.s. w nie budzą watpliwoři.

Wymierzając oskar żonemu W. R. kar ę Sąd wziął pod uwag ę zarówno okolicznoři obciazajace jaki i łagodzące.

Niewątpliwa okolicznořa obciazajaca jest du y stopień społecznej szkodliwoři popełnionego przez oskar żonego czynu przejawiający si ę w charakterze naruszonego przez oskar żonego dobra oraz okolicznoři działania oskar żonej. Oskar żony naruszył bowiem dobro chronione prawem jakim jest mienie Skarbu Państwa. W powy  szej sprawie Sąd nie stwierdził istnienia okolicznoři łagodzących wobec oskar żonego. Orzekając o karze Sąd wymierzył oskar żonemu za czyn z art. 56 § 2 k.k.s. kar ę grzywny w wysokoři 30stawek dziennych, okreřlajac wysokoř ę stawki dziennej na kwot ę 100 złotych.

Orzeczone wobec oskar żonego kara grzywny spełnia bowiem wobec oskar żonego wymogi zarówno prewencji indywidualnej jak i generalnej, a tak e odpowiada stopniowi zawinienia i społecznej szkodliwoři czynów. Kara ta spełnia w tym zakresie równie  wymóg prewencji indywidualnej wobec oskar żonego. Kara grzywny w takiej wysokoři ma przede wszystkim spełni ęć wobec oskar żonego W. R. funkcj ę represyjną i powstrzyma ę ją w przyszłoři od popełnienia podobnych czynów. O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. i zwolnił oskar żonego w całořci od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych biorąc pod uwag ę sytuacj ę majątkowa oskar żonej. Na podstawie art. 618§1 p.11 kpk w zw. z art. 29§1 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze i §14 ust.2 pkt.1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwoři z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za

czynności adwokackie Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz kancelarii adwokackiej (...) wynagrodzenie w kwocie 1008 złotych powiększonych o należną stawkę podatku VAT za pełnienie obowiązków obrońcy oskarżonego z urzędu i kwotę tę wypłacić z sum Skarbu Państwa. Z uwagi na powyższe sąd orzekł jak w wyroku.